

இது நினவைகுகளின் சுவட்டில் இரண்டாம் பாகம். ஹிராகுட் அணகைக்கட்டில் கழிந்த ஆறுவருட வாழ்க்கை. 1950 மார்ச் சிலிருந்து 1956 டிஸம்பர் வரை. எப்படியோ இது எழுதப்பட்டதுக்கொண்டு வருகிறது. இரண்டு அன்பர்களின் துண்டுதல் என சிந்தையில் விதைத்தது. எழுதி வருகிறேன். இருப்பினும், என வாழ்க்கை அப்படி ஒன்றும் வீரதீரச்செயல்கள் நிறைந்ததல்ல. பின் நிறைந்தது தான் என்ன? ஒன்றுமில்லாதான். எந்த பெரிய வரலாற்றினதும் ஒரு சின்ன அங்கமாகக் கட்ட இருக்கும் தகுதி பெற்றதல்ல இந்த என வாழ்க்கை எவரது சூயசரிதமும் பதிவு பெறும் தகுதி தான் என்ன? அவரவரே தீர்மானித்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். உதாரணமாகச் சொல்லப் போனால், ராஜாஜி இந்த தசேத்தின் வரலாற்றில் கணிசமான பங்காற்றியவர். அவர் அதுபற்றி எழுதியவரில்லை. தமிழ்சமூகத்தின் வரலாற்றையே கிளறி வதை துவிட்டவர்கள் பெரியாரும் அண்ணாவும். இவர்களும் கட்ட தம் சூயசரித்ததை எழுதியவர்கள் இல்லை. காந்தியும் நேருவும் எழுத்தத் தொடங்கி பாதியில் நிறுத்தி தசேத்தின் வரலாறு ஆகி மறைந்துவிட்டார்கள். இப்படி இருக்க, தமிழ் எழுத்துலகில் கட்ட ஒரு பொருட்டாக இல்லாத நான் என வாழ்க்கையை எழுதப் புகுந்தது ஏதோ சூயபிரமையில் ஆழந்து சிறுக்கு மிகுந்த காரியமாகப் படும். அது ஒரு பார்வை. அத்தகைய சிறுக்கு மிகுந்த எழுத்துக்கள்தாம் பெரும்பாலும் இங்கு தமிழ்சமூகத்தில் உண்டு. அவர்கள் தமக்கு உகந்த ஒரு சித்திரத்ததை தாமே உருவாக்கித் தமிழ்சமூகத்துக்குத் தந்து சில்கிறார்கள். எது தன்னபற்றி அறியப்பட வேண்டும் என்று தானே எழுதிக் குவித்துவிடும் காரியங்கள் நடக்கின்றன. பெரிய பெரிய காரியங்கள் படத்தவர்கள், தசேத்தின் போக்கையே நிர்ணயித்தவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதுபற்றி எழுதாவிட்டாலும் எழுதுபவர்கள் ஒரு மாதிரியான பக்தி நிறைந்தவர்கள். அவர்கள் எழுத்தில் வெட்டலும் கட்டலும் நிறைந்திருக்கும். அவர்கள் வரம் வேண்டி நிற்பவர்கள். அல்லது வரங்கள் பல பெற்றதன் நன்றிக்கடன் சிலுத்துபவர்கள். இன்றைய மாறிய சமூக அரசியல் சமூகத்தில் இம்மாதிரி நிறைய நடந்தறே வருகின்றன. பக்தியின் பிறழ்ச்சி.

பக்தி இயக்கம் தோன்றியதே தமிழ் நாட்டில் தானே. உண்ணும் சோறும் பருகும் நீரும் தின்னும் வெத்திலையும் எல்லாம் கண்ணனாகவே கண்ட ஒரு ஆழ்வார், “சிக்கன உன்னபை பிபித்தனே, இனி எங்கு எழுந்தருளுவதே” என்று பரவசப்படும் சமயக்கூர்வர், “அப்பன் நீ, அம்மனை நீ, அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ” என்று இன்னும் ஒரு சமயக்கூர்வர், இவர்கள் எல்லாம் காட்டிய வழிதான். அது தான் இன்றும் தொடர்கிறது ஆனாலும் அது இத்தகைய அகரோரர்பத்தில் குணம் மாறி

முதல் பாகம் எழுதத் தொடங்கும் போதே இதெல்லாம் தானாகவே எழுதிச் சினைந்து என்று தான் சொல்ல வேண்டும். முதல் சில பக்கங்களிலேயே இது திட்டமிடாமலேயே தன் இயல்பில் தானாகவே எழுதிக் கொண்டுவட்டது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. நினையில் வந்ததையெல்லாம் எழுதுகிறோம். நினைவாக வந்த ஒழுங்கில், வரிசையில். முதல் பாகம் அச்சிட்டு வெளிவந்ததைப் பார்த்தால், அட்டையின் பின்பக்கத்தில் இந்த வாசகங்கள். தன்னையே எழுதிக் கொண்டது என்று சொல்லாமல் வேறே எப்பிடிச் சொல்வது?

“உங்கள் சூயசரிதையை எழுதுங்கள்” என்று முதலில் அண்ணாக்கண்ணனும் பஷீரம் சொன்ன போது கொஞ்சம் அலட்சியமாகவே, என்ன இருக்காது எழுது? என்று நினைத்து போதிலும், பின்னர் எழுத தொடங்கியதும், அவ்வப்போது நினையில் எழுந்ததை எழுதி வரும் போது, எந்த கட்டத்திலும் எந்த வயதிலும், எந்த இடத்திலும் வாழ்க்கை எனக்கு வாழத் தகுதியான ஒன்றாகவே இருந்ததாகத் தான் எண்ணுகிறேன்.. அந்த அனுபவங்கள் எதாக இருந்தாலும் ஏமாற்றமோ, ஆச்சரியமோ, துன்பமோ சந்தோஷமோ எல்லாமே, அதற்குரிய மன நிகழ்வைத் தருவனவாகவே இருந்தன. பாட்டியின் அன்பும், மாமாவின் கரிசனமும், உடலையும் மனத்தையும் வாட்டி வருத்தும் வறுமையையும் மீறி. எந்த பிரதிபலனையும் எதிர்பாராது, உறவுகளுடன் கொண்ட தன் சக்திக்கு மீறிய பாசம். இந்த பாசமும், உறவுகளின் நெருக்கமும், தான் இன்னமும் தொடர்கின்றன. அது பாட்டியோ மாமாவோ இல்லாமல் இருக்கலாம் அது 1935 தொடக்கம். அன்று தொடங்கிய மனதுக்கு இதமும் இனிமையுமான நினைவுகள் ஹிராகுட் என்று, ராஜா, மிருணால் காந்தி சக்கரவர்த்தி, அவன் தாயும் தங்கைகளும், ரோத்தக கிலிருந்து வீட்டை விட்டும் அண்ணனைப் பார்க்க ரயிலறே நாலாந்து இடங்களில் வண்டி மாறி, கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு புரலா வந்து கதவைத் தட்டிய அந்தச் சிறுமி, சோப ராவின் தங்கை, சீனிவாசன், என்று நீளும். எத்தனை சம்பவங்கள், விஜயலட்சுமி, அபிஜீத் சாகஸனோ, நீனா, வயலெல்லாம் கடந்து தஞ்சை பிரகாஷ் வரநீளும். ஜெயந்தன் வரகைக்கும் கட்டத்தான். எனக்குத் தெரிந்தவரை எந்த கழகத்துடனும் அனுதாபம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், பெரியாரிடம் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டை பக்தி என்றே சொல்ல வேண்டும்.. ஆனால் என்னுடனான அவரது சினகே பந்தத்திற்கு அதெல்லாம் ஒரு தடையாக இருந்ததில்லை. மற்றது விடுவார். அது பாட்டைக்கு அது. இது பாட்டைக்கு இது என்கிற மாதிரி. இவ்வளவும் ஒருவனை வறும்புதற்கு பாப்பான் என்ற விவரம் போதும் என்னும் இரண்டே தலமையுற தமிக்ச சமிக்ச சமிக்சில் அவர் சிக்கியதில்லை. ஜெயந்தனின் இந்த சினகேம் மிகப் பெரிய விஷயம். அந்த வரலாறு பராவும் சொல்லியாக வேண்டும். அந்த சினகேங்கள், நிகழ்ச்சி தரும் அனுபவங்கள் எல்லாம் திரும்ப என் நினைவுகளில் ஓடும். அது ஒரு சுகமான அனுபவம். சாதாரண என் வாழ்க்கைக்கு இனிமை தந்தவர்கள். என்னால் ஆவதென்ன? இவர்கள் என்னிடம் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பம்பாயிலிருந்து தில்லி வரும் ஃபரான் பியர் மெயிலில் குளிரில் படுத்து உறக்கத்திலிருக்கும் எனக்கு எதிர்ப்பீட்டில் இருக்கும் யாரோ அன்னிய பண்ணை மணி தன்னிடமிருந்து ஒரு போர்வையை தக்கத்திலிருந்து எனக்குப் போர்த்தியது என்ன எதிர்பார்த்தது? ராஜஸ்தானிலிருந்து வந்து ஆக்ராவில் வண்டியறேய சின்னகைக்குப் போகும் ஒரு குடும்பம், அவர்களில் ஒரு மத்தஸ்திரீ, ஆச்சரியத்தில் என்னைப் பார்த்து சந்தோஷத்துடன் முகம் மலர்ந்து “அட நீங்களா?” என்று தான் கச்சலே இட்டாள். அவளை பத்து நாட்களுக்கு முன் அதே வண்டியில் சின்னையிலிருந்து தில்லி செல்லும் பயணத்தில் பார்த்தனே. அப்போது நட்பு பாராட்டி, என்னோடும் உணவைப் பகிர்ந்து கொண்ட குடும்பத்தினள் அவள். என்னிடமிருந்து அவள் பற்றாது எதுவும் இல்லை. மீண்டும் சந்தித்த சந்தோஷத்தில் அவள் முகம் மலர்ந்தது, எதை எதிர்பார்த்தது?

வாழ்க்கை மதிப்புகளை, ஓர் வளே சலால்லலாம். ஆனால் வாழ்ந்த உணர்வுகள். மனத்திலடும் காட்சிகள் .....? அதற்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இருப்பினும் இந்த நினவைகள் வல்லமை இணையத்தில் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டு வரும் போது, நான் பசும் ஹிராகுட், புர்லா பற்றியும் அந்நாளில் பசேபட்ட விஷயங்கள் பற்றியும் அறிந்த அன்பர் எங்கிருந்தோ வந்து அவ்வப்போது தன் மனப்பதிவுகளையும் சலால்லி வந்தார். அவை எனக்கு அளித்த சந்தோஷங்கள், எதிர்பாராது வந்தவை தான். இதோ அதில் ஒன்று.

இன்னம்பிரான்

08 10 2011

இன்னம்பிரான் wrote on 8 October, 2011, 19:54

கிட்டத்தட்ட 16 மாதங்களுக்கு முன் இது விஷயமாக, நான் கட்டுரை ஆசிரியருக்கு, வறே ஓர் தளத்தில் எழுதியது:

*

‘அன்புள்ள திரு.வெ.சா. அவர்களுக்கு, அன்றொரு நாள் ஓரிஸ்ஸா பாலசுப்ரமண்யம் வந்திருந்தார். மகிழ்ச்சியுடன் இருவரும் ஓரிஸ்ஸாவின் புகழ் பாடிக் கொண்டு இருந்தோம். இயற்கையின் மடியில் தங்கி வடியும் அழகிய பண்குழந்தையல்லவா, அவள்? நான் 80-களில் ஓரிஸ்ஸாவில் பணிபுரிந்தனே. ஸீ தாகாந்த மஹோபாத்ரா அண்டவைட்டு. நினதை தால் வரத்து போக்கு. திரு.வெங்கட் ராமன், திருமதி. லீலா வெங்கட் ராமன் (அவர் தந்தை திரு கிருஷ்ணசாமியும் நண்பர், ஆசான்), சுந்தரராஜன் (ஐஏஎஸ்), ஹப்பி அஹமத் மீனாட்டி மிஸ்ரா [கலை உணர்வு: என்னுடன் தமிழில் பசேினார், பந்தலலூரில் கருகாலவாசம் பற்றி சொன்னார். கண்வெட்டு எப்படி என்று கலை உணர்வுடன் அடித்துக் காண்பித்து என்னையும் என் மனவியையும் அசத்தினார்.] ஆகியோர் நட்பு. கொரபடே கக்கிராமத்திலிருந்து மயிர்பஞ்சு இடிந்த அரண்மனைவரை அத்துபடி. சிமிலிபால் கோர் ஏரியாவில் அசந்தர்ப்பமான களிறு நரே காணல், கணிபுலிக் குட்டியுடன் ஓடி விளையாட்டு, பீத்தர கணிகா ராஜநாகம், மதுலகை. சம்பலப்பர் கரடி, பபிரி ஜகென்னாத் நபகளபேரில் குஷி, சாக்ஷிகோபாலில் தார்ப்ரமன் தரிசனம். ஃபில் பானி மதுகுடி விரும்பு. சலால்லி மாளாது. போங்கள். சலால்லி வதில் எனக்கு சந்தோஷம். ஓர் காசு கொடுத்து பாடசசொன்னார், பத்துக் காசு கொடுத்து நிறுத்தச் சலால்லணும். நாடோடி சொன்னமாதிரி, ‘இதுவும் ஓர் ப்ருகிருதி’. கட்டேப்தில் மகிழ்ச்சி என்றீர்கள். அதான். நீங்கள் ஓரிஸ்ஸாவில் இருந்தது 50களில்? அப்போது நான் சினெனகைக் கணியில் தவளை.

இன்னம்பிரர் பாடல் பற்றி ஸ்தலம்; கஜப்ரிஷ்ட விமானம் பரெுமாளர் ிரீனிவாசர் நாவல் பாக் கத்தில் புலன் பெயர்ந்து இருந்தாராம், சிலகாலம். கும்பகோணத்திலிருந்து ஸ்வாமி மலை ரோட்டில் 3 மலை கல், தள்ளி. நம்பிரர் இல்லலை. நான் அந்த ஊர் என இயர் பெயர்: ஸ்ளெந்தரராஜன். ஓர் வாரத்தகைட்டா, பத்து எழுதறனே ச்ருகக்கி எழுதறான் ன்னு பரே வறே.

நான் களேவி கட்டே கவடே இல்லலையே. ‘உருப்படவபைப்து சாத்தியமடே’ என்று காமன் பாட்டு பாடினனே. தமிழ் நாடா அந்த வகையில் இயங்காததால், பொருள் வளம், கல்வி, திறன், ஆகியவற்றில் குறைந்த அளவடே உருப்பட்பிருக்கிறது. மற்றவர்கள்

